

ԱՆՏԻՊ ՔԵՐԹՈՒԱԾՆԵՐ ԳԷՈՐԳ ԿԱՌՎԱՐԵՆՅԷՆ

Ժ Ա Մ Ա Դ Ր Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Աստուծոյ հետ ժամադիր դեռ այգանոյշ հասակէս,
Այսքան տարի տարուբեր թարթափելէ վերջ յամառ,
Աշնանաբերձ իրիկուն մը վերջապէս յոգնասպառ,
Գահավէժի մ'եզերքին՝ ժամադրավայրն հասայ ես:

Եւ, միամիտ ախոյեան, ես բիրտով արփակէզ
Նախ զննեցի հորիզոնն, ամայութիւն ու խաւար...
Եւ առեփի մը լանջին, անքանդելի տաղաւար,
Լարեցի յոյսըս վերջին ու սպասեցի ապա քեզ:

Պիտի հաճիս երեւմանդ ակնակառոյց հայցողիս
Համար իջնել բարձունքէդ, ուր լուսամած կը սքողիս,
Ու պահ մը շնորհ տալ շունչիդ բոցէն այրող այս կաւին:

... Վայ ինձ, վաղուց եթէ հոն ես զուէն, Աստուած իմ, և ես,
Անբուժելի անժաման, դեռ կը սպասեմ որ թեւէս
Քաշքշեղով զէպի լոյս ուղղես հաւկուրս հոգեւին...

Աթէնք 1939.

Ծ Ո Ւ Խ Ի Ն Փ Ա Ռ Ք Ը

Ա.

— Ո՛վ դուն ըստինք մահացու ...

Քեզ ո՛վ տեսաւ առաջին անգամ, ո՛վ բոյս մեղսաւէտ
Ու տերեւիդ ծամոնէն քաղեց խուրձեր երազի.
Եւ ինչպէս, ո՛վ տարագիր, եզար իշխան, տեղացի,
Ու քրմայքիդ կամակոր ըրիւր գերին մեզ յաւէտ...:

Ես ալ մոգպետ մը, բա՛րէ, ատուշանիդ խնկաւէտ
Բուրվառելով քեզ, եթերն ի վեր մըխալ սիրեցի...
Ու խրատի մէջ թէ սուգի, շրջաթաներու թէ լացի՝
Եղայ բազնիդ մոլեռանդ աղանդաւորն, — ո՛վ աղէտ...

Ծրծեցի թոյնդ, հակառակ ամէն սաստի՝ կականի, —
Զի յոգնատանջ ուղեղին կու տաս կըշիռ հաւասար,
Ու մարամած բիրերուն՝ հորիզոններ ոսկեւառ...

Իցիւ թէ միշտ իմ վերեւ ամպհովանիդ ծածանի, —
Ո՛վ դուն, հառաչը հողին, որ ճախրելով ընդերքէս,
Աստուածատրոփ անդորրին անհոն կըշռոյթը կ'երգես...

Բ

— Վիպագորով տարփածու...

Ինչ հեշտանքով կը ծրծես բոցին համբոյրն, — ո՛ սիկառ
Ամբողջովին անձնատուր ողջակէզի վախճանիդ...
Մոխրէդ պըսակ կը շինես ու պըսակէդ՝ քրդամիդ,
Պատմութեանէդ ալ պատանք՝ ուր ալ հոգին չի մըխար...

Կ'օծես իրերն ու հոգիս, երազակոծ իրանիդ
Մահենաբոյր մըշուշովն ու հաշիշովն ոգեսպառ...
Եւ աչքերուս դէմ արբշիռ կը գալարուիս, կու գաս պար,
Ու վայելքիս ու մահուանս համար կ'այրես ծիրանիդ...

Պատրանքներէն վերջ բոլոր՝ որոնց հոգիս հաւատաց,
Միմիայն դու մընացիր, շընչառութեանս իրերեւ մաս,
Եւ անհատնում մըխացիր՝ հատնումներուս համընթաց...

Եւ եթէ մերթ կը սպասէ քեզ, ինձի հետ միասին,
Մոխրամանիս անջրպետն, ահ, չըլլայ թէ դառնանաս, —
Զի աճիւնէդ արգաւանդ կը թոփ փիւնիկն երազին...

Վիեննա, Յունուար-փետրուար 1945.

Մ Օ Տ Է Գ Ո Ւ Ց Է ...

Մօտ է գուցէ չարաշուք այն օրն երբոր ջախջախուի
Պիտի բիւրեղն անուրջիս. և ես ի զուր պիտի՝ իշխեմ
Կախել կանթեղն այս կաւէ ճակատագրին դէմ դժխեմ,
Ու զայն ճօճել տակաւին բոցերն ի վեր ուղփածեմ...

Ահ այն ատեն — յորեկեար դաշնակութեանց ու ցաւի, —
Պիտի քընարս ոսկեւար ծունկերուս վրայ ջախջախեմ...

